1

Загальновідома істина: якщо ти — одинадцятирічна, плоскогруда й надто сором'язлива, щоб витиснути із себе бодай слово, — закохаєшся в брата своєї найкращої подруги, він завжди бачитиме в тобі лише те дівча.

Я була закохана в Марка, скільки себе пам'ятаю. І зараз — ось я, на весільному бенкеті в розкішному готелі у Східному Лондоні, а чоловіка моїх мрій офіційно знято з торгів.

Марк — із розтягнутими кошлатими светрами, які вже давно слід викинути, й «цікавими» математичними фактами: «Бет, а ти знала, що якщо в кімнаті перебувають двадцять три людини, то, з імовірністю п'ятдесят на п'ятдесят, у двох із них дні народження припадають на один день?»

Марк, який успадкував доброту від свого чудового батька, але не хист до ручної праці.

Переспали. Зійшлися. Заручилися. Одружилися.

— Якась вона холодна, — зауважила Розі, дивлячись на новоспечену невістку.

— А якою їй ще бути в сукні з відкритими плечима та спиною посеред грудня? — я докладала неймовірних зусиль, щоб переконати світ, Марка й найкращу подругу, що зі мною все гаразд. І, намагаючись не впитися шампанським занадто швидко, спостерігала, як Ґрейс міцно притулилася до Марка, мов шматочок пазла.

Насправді вона зовсім не здавалася змерзлою, хоча кравчиня її весільної сукні дійсно заощадила на тканині. Ґрейс сяяла від радості. Адже так говорять про наречених? Що вони сяють, ніби щастя отримати бажане під'єднує до якоїсь блаженної електромережі.

— Я говорила не про сукню, — Розі саме підхопила з таці офіціанта черговий келих шампанського.

Я нашорошила вуха. Вперше подруга натякнула, що не в захваті від Ґрейс. Та, зрештою, Розі нещодавно отримала нову роботу й відтоді часто їздила у відрядження. Ймовірно, вона просто не мала нагоди ближче познайомитися з невісткою — з огляду на бурхливий розвиток їхніх стосунків із Марком.

Мене зацікавило, чому Розі сумнівалася щодо нової нареченої брата. Моя мотивація зрозуміла — Ґрейс викрала єдиного чоловіка, якого я по-справжньому кохала, чоловіка моїх мрій. Та якщо й подрузі вона не подобається, може, є інші причини, окрім цієї кричущої вади?

— Що ти маєш на увазі?

Розі знизала плечима й вихилила пів келиха шампанського. Я навіть не намагалася пити з нею на рівні — вона завжди з легкістю перепивала мене.

— О, не знаю. Просто передчуття. Її вуста усміхаються, а очі — ні. Але, може, вона соромиться, чи емоційно перевантажена, абощо. Хто знає?

Я стояла поруч із Розі й звіддаля спостерігала за щасливою парою. Ґрейс обвила руками шию Марка й зовсім не скидалася на сором'язливу, коли він схилився для поцілунку.

За всі роки нашого знайомства я бачила Марка з безліччю дівчат — довготривалі стосунки, які завжди завершувалися, щойно дівчина усвідомлювала, що він не планує з нею нічого

серйозного. Але цього разу він уперше по-справжньому захопився.

— Як думаєш, вона кохає Марка? — запитала я. Хоч Маркове одруження розбило мені серце, але я все одно бажала йому щастя й не могла змиритися з думкою, що його почуття до Ґрейс можуть виявитися невзаємними.

— О так. Не зважай на мене. Впевнена, що вона його кохає. Марк же не цілковитий бовдур. Як я вже казала, мені потрібно ближче з нею познайомитися. Ґрейс вочевидь дуже прив'язана до своєї бабусі. А з тими, хто любить свою бабусю, апріорі все гаразд, правда ж?

— Так, — погодилась я, згадавши, що раніше бачила, як Ґрейс обіймала літню жінку.

Річард і Сильвія, батьки Розі та Марка, прямували в наш бік. Їхні вбрання доповнювали одне одного: жовті горошки на блідо-сірій краватці Річарда перегукувалися з кольором сукні Сильвії. Бенкетну залу вже прикрасили до різдвяних свят, і серед зелені ялинок і падуба жінка нагадувала нарцис, що розквіт не в сезон. Світло-сірий костюм Річарда, можливо, й був стриманіший, але обличчя сяяло так само, як і в дружини.

— Привіт, дорогенькі, — Сильвія по черзі обійняла нас із Розі. — Хіба не приголомшливо?

Вона обвела рукою розкішні меблі, різдвяний декор, фуршет і, найважливіше, наречених.

— Так, мамо, — відповіла Розі, цілуючи її в щоку.

— І Ґрейс просто незрівнянна.

Коли Сильвія випустила мене з обіймів, Річард перехопив мою увагу. Я могла вводити в оману всіх інших, але завжди інстинктивно відчувала: він знає про мою закоханість у його сина, хоч ми ніколи цього не обговорювали. Як для інженера-

теплотехніка, Річард напрочуд добре зчитував чужі емоції. Можливо, ця здатність поширювалася лише на найближче оточення, адже я ніколи не бачила його в робочому середовищі.

Втім, у нього була дуже віддана клієнтська база, тож хтозна — може, він віртуозно поєднував ремонт котлів із сеансами психотерапії. Мене б це не здивувало. Цей чоловік — справжній скарб. Я любила його всім серцем.

Коли Річард обійняв мене, я відчула аромат парфумів і кондиціонера для білизни. Морозна свіжість і сандвічі з лососем. Затишок.

— Усе гаразд, Бет?

Я пригорнулася до нього на мить. Ми з Розі — найкращі подруги ще з чотирьох років. У дитинстві ми були нерозлучні. Я — єдина дитина в сім'ї, а Марк на три роки старший за сестру. Тож від моменту знайомства у школі ми з Розі перетворилися на сіамських близнюків. Завжди разом — то в неї, то в мене вдома, змушуючи наших мам постійно влаштовувати нам посиденьки й пікніки, хоча між ними було небагато спільного. Річард, як і мій батько, тоді проводив майже весь час на роботі й рідко бував удома. Ми по-справжньому познайомилися лише після смерті моїх батьків.

Коли мене, сповнену горя дев'ятирічку, залишили на піклування спантеличеній тітці Тільді, Річард і Сильвія охоче взяли на себе роль названих батьків — підміняли тітку, коли вона йшла на роботу чи просто потребувала перепочинку. Проте Марка я ніколи не вважала частиною своєї родини. І все-таки певною мірою він нею був.

— Дівчата, у вас на роботі є гарні хлопці? — поцікавилася Сильвія. — Я не могла визначитися з сукнею, тож купила одразу три. Раптом котрась із вас незабаром збереться заміж.